

Els dijous del

Cineclub

Clàssics

| 2 de març 2023

| Sessions: 20 i 22.30 h

My Darling Clementine

John Ford, 1946

Pasión de los fuertes

Sinopsi

A Wyatt Earp, antic sherif de Dodge City, li ofereixen el lloc de comissari de la ciutat de Tombstone, però el rebutja perquè li interessa més el negoci ramader al qual es dedica amb els seus germans. No obstant, quan un d'ells mor assassinat, accepta el lloc vacant i designa com a ajudants als seus germans. Comptarà també amb l'amistat i la col·laboració d'un jugador i pistoler anomenat Doc Holliday.

Fitxa tècnica

Direcció John Ford
Guió Samuel G. Engel,
Winston Miller
Producció 20th Century Studios
Fotografia ... Joseph MacDonald (B&W)
Música Cyril J. Mockridge
Muntatge Dorothy Spencer
Durada 97 minuts
País Estats Units

Fitxa artística

Wyatt Earp - Henry Fonda
Clementine Carter - Cathy Downs
Doc Holliday - Victor Mature
Chihuahua - Linda Darnel
Vigil Earp - Tim Holt
Morgan Earp - Ward Bond
Billy Clanton - John Ireland
Ike Clanton - Grant Withers

Pasión de los fuertes segurament no té la profunditat de *Centaurros del desierto* (1956) ni la complexitat d'*El hombre que mató a Liberty Valance* (1962), dues de les pel·lícules més reconegudes de John Ford. Si és un dels millors westerns de Ford és per la seva profunditat dramàtica, per l'excel·lent construcció de cada escena i pel to melancòlic amb el que les seves imatges, en el més expressiu

blanc i negre, transmeten un sentiment romàntic del que sorgeix una sensació tràgica.

Prenent tota classe de llibertats respecte a la realitat històrica sobre la qual es va cimentar la llegenda d'O.K. Corral, John Ford va mostrar a *Pasión de los fuertes* els obscurs i sagnants successos que van seguir a l'assassinat de James Earp, el pas dels germans Earp per la

ciutat de Tombstone i la amistat entre Wyatt Earp i Doc Holliday. Chihuahua, una cantant de "saloon" i Clementine Carter, una infermera de l'Est, antiga parella de Holliday, també van estar implicades. No cal dir que és la millor adaptació a la gran pantalla d'aquests fets.

Ford, acompanyat dels seus guionistes Winston Miller i Samuel G. Engel, van construir una peça dramàtica de progressió impecable, recolzada en la complexa elaboració de tots els personatges, dotats al mateix temps, de trets realistes i d'una configuració psicològica convincent.

La construcció de les escenes, com comentava, és impressionant. Més concretament, la construcció interna i física. És a dir, Ford col·loca cada element que apareix en pantalla per anticipar el que passarà a continuació. Durant el primer visionat és difícil d'apreciar, però un cop vista, és del tot enriquidor parar atenció en aquest aspecte. L'escena en la que els quatre germans Earp sopen junts és un clar exemple de l'habilitat en la distribució espacial de Ford que tant caracteritza el seu cinema. Aquesta manera tan elegant i natural de

narrar només està a l'abast dels cineastes més grans.

En general, els westerns acostumen a posar el focus en el duel final. D'alguna manera, el que passa prèviament està enfocat cap al desenllaç. En canvi, *Passión de los fuertes* també es centra en les activitats més quotidianes, com anar al barber o jugar al "póker". Inesborrable la imatge de Henry Fonda fent res més que balancejar-se en un porxo. I és que son aquests petits detalls els que engrandeixen aquest film, perquè ens permeten conèixer més sobre la vida dels personatges i així poder empatitzar amb ells.

Meravellós el treball de fotografia a càrrec de Joseph MacDonald, que va col·laborar en pel·lícules com *El baile de los malditos* (Edward Dmytryk, 1958), oferint un equilibri perfecte entre romanticisme i fatalitat. Els primers grans plans dels salvatges paisatges d'Arizona que obren la pel·lícula, després dels originals títols de crèdit, son espectaculars.

Cal recalcar també les magnífiques actuacions de tot el repartiment. Henry Fonda ja era un

actor consagrat i, com era d'esperar, va tornar a oferir una gran interpretació. D'altra banda, per Victor Mature va significar realitzar el millor paper de la seva carrera. A més, la palpable química que hi havia entre tots dos va elevar els seus treballs. L'evolució de la relació d'ambdós durant el film no hagués estat igual de convincent sense aquests dos grans actors, convertint-se en un dels duos més ben construïts de la història dels westerns.

Passión de los fuertes es distingeix per destacar en un dels elements més característics del gènere western, la quantitat de frases icòniques que es diuen al llarg del film. No en citaré cap per no perdre el seu impacte durant el visionat.

En definitiva, John Ford ens regala una de les seves millors pel·lícules, captivadora i aparentment senzilla. De fet, aquest és el seu major assoliment: que sembli fàcil fer una obra mestra.

Gerard Armengol
Cineclub Sabadell

cines
IMPERIAL

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell